

ning i en Del Tilfælde blive mere overensstemmende med Billighed end tidligere.

5 Thararubriken er opført en Thara af 5 pCt. for Silkebaand paa Kuller og af 40 pCt. for Silkebaand paa Kuller i Papæster. En tilsvarende Bestemmelse findes ikke i Loven af 1863, efter hvilken saadanne Kuller skulle veies med til Toldansættelsen. Disse Baand ere imidlertid af en saadan Bestaaffenhed, at det i Almindelighed er umuligt at forsende dem eller have dem liggende til Forhandling, uden at de lide derved, medmindre de ere forshnede med tykt Papir, rullet fra Ende til anden, eller med Kuller af Pap, Træ eller besl. For at undgaa at betale Told af en Pakningsgjenstand, der ikke sjelden bliver vægtigere end selve Varen, hvorved den vilde forbyres i en saadan Grad, at den ikke vilde kunne affættes, maa den Handlende nu lade Varen komme uden saadant Beskyttelsesmiddel, og, efter at have taget den hjem, selv oprulle den. Det kan ikke undgaaes, at Varen udsættes for Beskadigelse under en sliq Behandling, og det er derfor anset stemmende med Billighed at indrømme en saadan fast Thara som i Udkastet anført. Bestemmelsen om 5 pCt. Thara for Silkebaand paa Kuller vil finde Anvendelse, naar der findes andre Varer eller et tomt Rum i de Kister, i hvilke Silkebaandene indføres. Hvad de 40 pCt. Thara angaar, er der tidligere fra enkelte Sider fremsat Begjæring om en endnu høiere Thara, nemlig 60 pCt., men om end enkelte Fabriker undtagelsesvis benytte saaa svære Kuller og Kister, at den virkelige Thara kan blive saa stor, har det ved foretagne Undersøgelser vist sig, at Tharaen ved de hyppigste Forsendelser aldrig naaer op over 40—45 pCt.

Under de almindelige Tharabestemmelser, der ere optagne i Udkastet, er derhos indtalt, at det skal være Indførelsen tilladt for Weiningen at aftage Omkost af Pap eller tykt Papir om Silketoi i Menvarer, medens disse nu regnes med til Nettovægten (jfr. § 33 i Loven af 1863). Dette anbefales af lignende Billighedsgrunde og vil hidrage til en større Ligelighed i Toldklareringen paa de forskjellige Steder.

Løbe-Nr. 152 har med en Indførsel af 29,753 Pd. givet en Indtægt af 59,506 Kr., Nr. 153 med en Indførsel af 62,430 Pd. 249,718 Kr., Nr. 154 med en Indførsel af 81,113 Pd. 216,302 Kr. og Nr. 155 med en Indførsel af 58,036 Pd. 87,054 Kr., hvortil kommer under Nr. 138 for Vordug 40 Pd. med Indtægt 40 Kr., i Alt 612,620 Kr.

Udkastets Nr. 101 antages at ville give 374,580 Kr. med et Tillæg for Blønder m. v., som ikke kan beregnes; Nr. 102 antages, affet fra den under Klædningsstykker til Indtægt beregnede Told af Hatte m. v. og da den forøgede Indtægt af fløielsvævede Stoffer ikke kan beregnes, at ville give en Indtægt af ca. 443,500 Kr.

Indtægten under Løbe-Nr. 103 antages, affet fra den under Klædningsstykker til Indtægt beregnede Told af Godtøi, at ville blive den samme som Indtægten under Nr. 155, hvortil kommer Told for Vordug ca. 60 Kr. I Alt anslaaes saaledes den fremtidige Indtægt af Silkevarer til ca. 905,200 Kr.

For Manufakturvarer i Almindelighed vil Udkastet ses med ganske enkelte Undtagelser at indrømme Kreditoplagsret i den næsten videst mulige Udstrækning. Denne meget store Begunstigelse er i visse Henseender ingenlunde ganske uden Betænkkelighed for Statskassens Interesser, men af Hensyn til den af Udkastets Bestemmelser følgende lettere Tarifiering af Manufakturvarer og den store Nytte, Handelen og Handelsstanden vil kunne drage deraf, har man ment at burde overvinde Betænkkelighederne og optage Bestemmelser om Kreditoplagsret i Loven, væsentlig svarende til dem, som alt nu i Følge administrativ Bestemmelse gjælde for Kjøbenhavn, hvor Varesnes tariffmæssige Behandling selvfølgelig foregaar med større Sikkerhed, ligesom denne Vys Beliggenhed sætter den i Stand til at drage den fulde Nytte af denne Ret.

Af de som Anmærkninger under Manufakturvarer givne Bestemmelser gaar den første ud paa, at ikartet Materiale af andet Stof end Hovedmaterialet ikke kommer i Betragtning ved Tarifieringen. Denne Bestemmelse vil finde Anvendelse f. Ex. paa Bomuldsvarer med ikartet Uld og paa Uldvarer med ikartet Silke og er en ikke ubetydelig Lempelse, da hidtil enhver paavisselig lignende Blanding har medført Erklæggelsen af den høiere Told, hvorimod fremtidig maa kunne paavises Traade af andet Stof end Hovedstoffet, for at Varen skal kunne taxeres som saadant andet Stof. De ved andre Anmærkninger hjemlede Lempelser med Hensyn til Tarifieringen af Varer med høiere beskaffede Bestanddele ere allerede omtalte ovenfor, forsaavidt angaar Silke som denne høiere beskaffede Bestanddel. Bestemmelsen i Anmærkning 9 om, at Uldgarn og Filt, der fremtræder som farvet, skal behandles som farvet, om end Farven er den naturlige, er ønskeligt, fordi deslige kunst- og